

FRANKA HUMMELS

SHUTTERSTOCK

BUITENLAND

AMINA DAUDOVA

'Door Groningen ben ik voor de Duitsers'

Haar woonplaats Moskou is door het WK voetbal opeens veel internationaler, merkt RUG-alumna psychologie Amina Daudova (25). En ze vindt het leuk. Mensen uit de hele wereld vieren feest met elkaar, zonder politiek. Heel gezellig, én goed: het brengt mensen nader tot elkaar.

De afwezigheid van het Nederlands elftal deert haar niet. 'Toen ik in Groningen studeerde ging ik het meest met Duitsers om. Ik genoot van hun enthousiasme als er weer een groot voetbaltoernooi was. Ik ben daarom behalve voor Rusland, ook voor Duitsland. Omdat ik het mijn vrienden gun.' Ze deed in Groningen het internationale programma psychologie. Daar was het leeuwendeel van de medestudenten Duits, vandaar.

Nu ze al twee jaar terug is in Moskou, weet ze extra goed waarom ze tijdens haar viereneenhalfjaar in Groningen zo van de stad hield. 'In Groningen kun je op de fiets overal in tien of twintig minuten komen. In Moskou ben je met het openbaar vervoer al snel anderhalf uur onderweg. Dat kost tijd. Mensen zijn daardoor gehaast. Ze zijn bovendien altijd met werk bezig, sociaal contact is moeilijker.' Maar dat is ook omdat haar studentenleven nu voorbij is, weet ze. 'Nu gaat elke dag mijn wekker om zeven uur en dan ga ik naar mijn werk. Verder heb ik alleen tijd voor de sportschool. In Groningen deed ik altijd van alles naast mijn studie, zoals toneellessen. Doordat ik dat in Groningen zo deed, weet ik dat ik dat eigenlijk hier ook wil. Ik ben bijvoorbeeld al een tijdje van plan een cursus te volgen om mijn Nederlands bij te houden. Dat is het fijne aan Moskou: je kunt het zo gek niet bedenken of je kunt het hier doen of leren.'

Daudova werkt als psycholoog in een verzorgingstehuis voor ouderen. Van de zevenhonderd bewoners heeft zij er honderd onder haar hoede. Na hun rondje gymnastiek doet zij dagelijks om elf uur een cognitieve training met ze. Geheugen, rekenen, alles om de hersenen zo fit mogelijk te houden. De rest van de dag besteedt ze aan individuele gesprekken. Lukt het nieuwe bewoners om hun draai te vinden? Hoe kan zij als psycholoog daarbij ondersteunen?

Als student kende ze geen Nederlandse verzorgingstehuizen. Maar toen ze onlangs terug was in stad, heeft ze er wel bij eentje aangeklopt. Ze was nieuwsgierig. De medewerkers ontvingen haar met open armen, en dat was al meteen het eerste cultuurverschil dat ze met Rusland zag. Daar zouden mensen zeggen: 'Dit is privéterrein, mevrouw'. Verder was vooral het schaalverschil enorm. Omdat het Groninger tehuis kleinschaliger was, was het ook veel informeler, viel Daudova op. En de Nederlandse medewerkers hebben vaker vrij, zegt ze. Daudova en haar collega's moeten juist op alle nationale feestdagen altijd werken, omdat die door alle bewoners gezamenlijk in het tehuis worden gevierd en niet bij hun familie. De voetbalwedstrijden kijken de bewoners wél gewoon zelf, zonder de begeleiders.